

6

MOJE SÉGRA JE

UPÍR

Láska kouše

Sienna Mercerová

COO
BOO

Moje ségra je upírka 6

Láska kouše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sienna Mercerová
Moje ségra je upírka 6 – Láska kouše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MOJE SÉGRA JE
UPÍR
6

Láska kouše

Sienna Mercerová

Se zvláštním poděkováním Saře O'Connorové

Přeložil Jakub Kalina

Copyright © 2011 by Working Partners Limited
Translation © Jakub Kalina, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-7544-110-2
ISBN e-knihy 978-80-7544-123-2 (1. zveřejnění, 2016)

Věnováno Saře G, protože jsem tě znala...

❧ Kapitola 1 ❧

„Slibuju, že to nebude dlouho trvat,“ řekla Olivia Abbottová sestře. Odupávala si sních z chlupatých sněhulí před vchodem do obchoďáku.

„Hlavně když nebudu muset strávit dopoledne mezi šílenými ječícími fanynkami,“ odtušila Ivy. Automatické dveře se otevřely a do tváří jim zavanul horký vzduch, který rozevlál Ivyiny černé šaty i stejně černou šálu.

Když procházely pod vysokými stropy nákupního centra mezi všemi známými obchody, Olivia podotkla: „Jsme tu víc než o hodinu dřív.

Kolik lidí asi může přijít na autogramiádu v knihkupectví?“

Zkontrolovala svůj odraz ve výloze Trudina salonu krásy. Vzala si na sebe své oblíbené džíny, svetřík s růžovými a bílými proužky a opasek s třpytivými kamínky. Svého slavného kluka Jacksona neviděla už víc než týden a čekal je další týden odloučení, takže chtěla vypadat co nejlépe.

Od té doby, co ve městě skončilo natáčení *Útrap*, jí Jackson denně volal a jezdil za ní každý volný víkend. Randění na dálku nebylo snadné a teď se to mělo zkomplikovat ještě víc, protože hned další den s Ivy odjížděly na týdenní prázdniny do Transylvánie.

Olivia zaslechla nějaký hluk – ševlení hlasů, které s každým krokem sílilo. Když dvojčata zahнула za roh, Olivia nevěřila svým očím. Zastavily se téměř ve stejnou chvíli a ohromeně hleděly na dlouhatánskou řadu holek, která se klikatila téměř celým prostorem ohromného atria nákupního centra. Knihkupectví ještě ani neotevřelo, ale i tak před ním čekala snad všechna děvčata z města.

Ivy dlouhý zástup přejela očima. „Uklidni mě, že to je fronta na zmrzku zadarmo.“

Olivia nakrčila nos. „To asi ne.“

Jedna z holek třímala v rukou celou sadu figurek Jacksonových postav a další na sobě měla tričko s jeho fotkou. Třetí byla oblečená jako krasobruslařka, postava z Jacksonova prvního filmu, a čtvrtá si nesla sběratelskou sadu DVD s Jacksonovými prvními šesti filmy, kterou téměř nebylo možné sehnat – Olivia to dobře věděla z vlastní zkušenosti. Tyhle holky nečekaly na zmrzlinu s čokoládovou polevou, přišly sem zírat a hihňat se a získat podpis *Oliviina* kluka. Rázem se cítila jako zmoklý pompon.

„Pomsta třpytivých zombií,“ prohlásila Ivy a ustrašeně zamávala rukama jako herečka z béc-kového hororu.

„To nevadí,“ řekla Olivia a vytáhla mobil. „Zavolám mu a rychle se pozdravíme, ještě než otevřou.“

Vytočila Jacksonovo číslo, jenže spadla přímo do hlasové schránky.

„Ehm.“ To nečekala. Přece mu včera říkala,

že ho před autogramiádou přijde pozdravit. *Proč si nenechal zapnutý mobil?* Zhluboka se nadechla. „O nic nejde. Jackson určitě řekl ochrance, že přijdeme.“

Olivia vedla své dvojče davem až na úplný začátek fronty.

„Třpytivé zombie nás celou dobu sledují,“ zašeptala Ivy a zatahala sestru za svetr. Pořád předstírala, že se bojí.

„Nekoukej se jim do očí.“ Olivia nasadila svůj nejsladší úsměv a šla dál. Přesto však na sobě cítila pohledy dvou stovek párů očí.

Dorazily až ke vchodu do obchodu. Okna byla polepená obrázky Jacksona a růžových a červených srdíček.

„Oslavte Valentýna s Jacksonem Caulfieldem,“ hlásal nápis. „Kupte si jeho knihu a získejte hercův originální podpis!“

Ale Valentýna s ním budu slavit já! pomyslela si Olivia.

Před vstupem stál hlídač se sluchátkem v uchu a založenýma rukama na prsou.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravila ho Olivia s vě-

domím, že trocha slušnosti může hodně pomoci. Ovšem muž nehnul ani brvou – vypadal jako nějaký agent tajné služby.

Olivia se nechtěla vzdát tak snadno. Přistoupila ke dveřím a vzala za kliku.

Hlídač zahradil dveře paží. „Kam si myslíš, že jdeš?“

„Přišla jsem pozdravit Jacksona,“ odpověděla Olivia.

„No jo, stejně jako všechny holky v téhle frontě.“ Muž neuhnul.

Nechtěla to udělat, neměla však jinou možnost. „Vážně, měl byste mě pustit dovnitř.“ Naklonila se k němu blíž. „Jsem Jacksonova přítelkyně.“

„To teda nejsi!“ vypískla ta holka s figurkami. „Jeho přítelkyně jsem já.“

„Nejsi.“ Krasobruslařka vypadala, že je připravená plivat třípytky. „To já!“

„Přestaňte blbnout,“ vložila se do debaty holka s fotkou na tričku. „Mně napsal před měsícem do časopisu ‚S láskou, Jackson‘.“ Strčila pomuchlaný časopis ostatním skoro až pod nos. „Vidíte? Já mám důkaz!“

Olivia se cítila, jako by při roztleskávání upadla rovnou na nos. Nevěděla co říct.

Ivy se naklonila k hlídači. „Koukněte, Jackson nás vážně očekává. Nemůžete... ehm... se podívat do seznamu hostů?“

„Žádný seznam tu není, slečinko. Jenom ta fronta za váma, kde stojí dvě stovky Jacksonových ‚přítelekyní‘.“ Ukázal na konec fronty, která se od jejich příchodu zdvojnásobila. „Všechny čekají, až na ně přijde řada.“

„A *opovažte se předbíhat*,“ varovala je ta holka s figurkami.

Krasobruslařka se na ně zamračila. „Čekáme tady už *hodiny!* Kdo si myslíte, že jste?“

„Ehm, já...“ Olivii došla slova. Kdyby jim tvrdila, že je skutečně Jacksonova přítelkyně, mohly by ji zlynčovat. *Určitě jsem jediná holka na světě, která musí vystát frontu, aby mohla pozdravit svého kluka*, pomyslela si.

„Ne, ne,“ ujišťovala Ivy fanyanky. „Nepředbíláme. Nezlobte se na nás!“ Ivy táhla Olivii pryč. „Vidělas, jak se na nás koukaly? Možná jsem upírka,“ mumlala Ivy, „ale tyhle holky mě vyděsily.“

„Olivie, zlatíčko!“ zašveholil známý hlas.

Byla to Charlotte Brownová, kapitánka roz-tleskávaček. Mávala na ni. Olivii se už tak sta-žený žaludek stáhl ještě víc. Trávila s Charlotte hodně času na trénincích, a tak o ní věděla, že je zlá, i když se snaží být milá.

„Ty ještě nestojíš ve frontě? Zaspala jsi?“ ze-ptala se Charlotte sladce. Blondaté vlasy měla rozčuchané a nabíranou hedvábnou halenku po-muchlanou.

To není možné, pomyslela si Olivia. To by neudě-lala. Že by Charlotte...

„Tys tady tábořila přes noc?“ zeptala se Ivy.

„Samozřejmě že ne!“ ušklíbla se Charlotte.
„To zařídila Katie. Já jsem tu jenom tři hodiny.“
Trochu si pocuchala vlasy. „Ale pro televizní ka-mery chci vypadat, že jsem tu opravdu tábořila.“

Olivii se nechtělo věřit, že i Charlotte je ochot-ná čekat celé hodiny.

„Škoda že ti tvůj ‚zvláštní vztah‘ s Jacksonem nepomohl při pokusu nás předběhnout,“ pokračovala Charlotte. Při slovech „zvláštní vztah“ na-značila prsty ty největší uvozovky, jaké kdy Oli-

via viděla. „Víš, někomu by se *mohlo* zdát, že si tak trochu *vymýšlíš*, že spolu chodíte.“

Olivii spadla brada. *Určitě jsem se přeslechla!* Radši ale nic neřekla – nechtěla, aby ji Charlotte vyrazila z týmu.

Ivy ale mlčet nechtěla. „A někomu jinému by se zase *mohlo* zdát, že někomu platíš za to, aby ti poslal valentýnku.“

Charlotte přimhouřila oči. „Zato ty máš s placením očividně problém, ty příšerko, když nosíš jenom hadry ze sekáče.“

„Tohle je úplně *nový!*“ odsekla Ivy a uhladila si černou saténovou sukni s vysokým pasem.

Tak takhle jsem si dopoledne rozhodně nepředstavovala, říkala si Olivia. „Ivy, pojďme do fronty, než se protáhne až ven.“

Založila si ruce na prsou a celá rudá oddusala směrem ke konci fronty.

„Jo, přesně tam patříš,“ posmívala se jí jedna z holek.

„Nevšímej si jí,“ špitla jí Ivy. „Má ve vlasech růžovou pomačkanou gumičku se třpytkami.“

Olivia si prohlédla dlouhý zástup holek drží-

cích obrázky jejího kluka. Dvacet různých Jacksonů na ni hledělo z plakátů rozvěšených po stěnách. Jeho tvář byla všude – ale Olivia se ještě nikdy necítila tak opuštěně.

„Já už tohle mučení nesnesu,“ stěžovala si šepetem Ivy.

Rozhodla se, že dokáže přehlížet růžové stužky visící od stropu i vystřižená srdíčka nalepená ve výlohách všech obchodů. Ale trčet ve frontě a poslouchat, jak zamilované holky vyzpěvují romantické cajdáky z Jacksonových filmů, to už na ni bylo moc.

„Promiň,“ zamumlala Olivia tiše asi po sedmatřicáté.

Ivy sestru znovu objala.

„Čekání mi nevadí, šťve mě ten *Valentýn*.“ Ivy jednoduše doufala, že se jí podaří utéct brzy. Ať ji obchodníci nutili, jak chtěli, prostě jim na tuhle šarádu s andělíčky a srdíčkovými bonbony odmítala naletět. Už za dva dny si budou páry po ce-

lém světě vyměňovat přáníčka jen proto, že jim to nakázaly papírenské společnosti. Tuhle komerční stránku lásky prostě nechápala.

Před nimi stála nějaká malá holka s hnědými kruhovými náušnicemi a v roztomilé červené džínové bundě. Otočila se a řekla: „Ahoj, já jsem Janie!“ Pak k dvojčatům přistrčila malou krabičku. „Dáte si srdíčko?“

„Ale ne, já se snad rozteču...“ Ivy předstírala, že se jí podlamují kolena.

Janie se na ni podívala, jako by se opravdu roztékala.

Olivia zasáhla a vzala si bonbon ve stejném odstínu růžové jako její lesk na rty. „Moc děkujeme,“ řekla. A pak špitla k Ivy: „Tak toho Valentýna tolik neřeš!“

Ivy v těch srdíčkách viděla čiré zlo, ale ze slušnosti si jedno vzala.

„Na tom mém se píše ‚Polib mě‘.“ Olivia si hodila bonbon do pusy.

„A tady ‚Sladoušek‘,“ zabručela Ivy, která tu odpornou věc štitivě držela v prstech, jako by to byl stroužek česneku.

„Ty ho nebudeš jíst?“ zeptala se Janie.

Ivy se přinutila k úsměvu a zakousla se do suchého želatinového bonbonu. Pak se ďábelsky na sestru zazubila. „Co vůbec mají všichni s těmi sladkými srdíčky? Vsadím se, že moje srdce by chutnalo spíš kysele.“

„Ble!“ Olivia nakrčila nos a Ivy se rozesmála.

Ivyino vegetariánské dvojče bledlo při pouhém pomýšlení na krev. *Ještě že ona je králík a já upír*, pomyslela si.

Obě se narodily jako dvojčata upířskému otci a lidské matce, ale setkaly se teprve na začátku tohoto školního roku, kdy se Oliviini adoptivní rodiče přistěhovali do Franklin Grove. Od té doby se spolu poznávaly a zjišťovaly všechno o své minulosti.

Olivia do sestry šťouchla. „Už ti Brendan dal nějaké valentýnské bonbony?“ zeptala se.

Ivy se zamračila. „On dobře ví, že tyhlety laciné valentýnské krámy nemůžu vystát.“

Olivia předstírala zalapání po dechu. „Žádné dárečky?“

Ivy měla dárky ráda, ale plyšové medvídky

s nápisem „Miluji tě“ na bříšku neuznávala. „Já nepotřebuju, aby náš vztah utvrzoval materiálními statky,“ prohlásila.

„Ale valentýnské dárky jsou přece nejlepší,“ namítla Olivia. „Je to můj úplně nejoblíbenější svátek. Jsem hrozně zvědavá, co dostanu od... víš koho.“

„Mám pro Jacksona valentýnské překvapení,“ pochlubila se Janie. „Schovala jsem to jenom pro něj.“ Otevřela dlaň a ukázala srdíčkový bonbon s nápisem SRDÍČKUJU TĚ.

Navzdory tomu neexistujícímu slovu musela i Ivy uznat, že je to sladké.

„Jackson Caulfield je naprosto snový!“ tvrdila Janie.

Olivia se usmála. „Je docela milý.“

„Cože, tys s ním mluvila?“ vypískla Janie.

Olivia začala vysvětlovat: „Když tady před pár týdny natáčeli...“

Ivy si vzpomněla na Brendana. Přemýšlela, jestli teď hraje videohry nebo si zkouší triky na novém kole. Třeba by mu mohla zavolat, aby jí pomohl tohle nekonečné čekání přetrpět?

Zatímco si Olivia povídala s Janie, Ivy zašátrala ve své velké černé tašce přes rameno po mobilu.

„Propána, ty s ním hraješ ve filmu,“ rozplývala se Janie. „Jsi taky filmová hvězda!“

„Ne, ne,“ bránila se Olivia. „Byla to jenom malá role.“

Ivy telefon konečně našla. Byl zastrčený mezi zápisníkem a vinylovou deskou Zabíjačských vos.

Ale právě když začala vytáčet číslo, zahlédla nedaleko černě oblečenou postavu s černými kudrnatými vlasy. Rozbušilo se jí srdce – byl to Brendan.

Co dělá v obchodáku? A sám? přemítala Ivy. Třetí album Temných fialek mělo vyjít až za týden a tu novou závodní hru se sarkofágy si už koupil. Včera ji spolu hráli a Ivy zvítězila. Co jiného by mohl chtít nakupovat?

S telefonem v ruce se dívala, jak okukuje výlohu Daniných domácích potřeb. Vešel dovnitř, ale po pár okamžicích zase vyšel ven s prázdnými rukama a odhodlaným výrazem. Nahlédl do papírnictví vyzdobeného červenými girlandami. *Že by... napadlo Ivy. Že by nakupoval na Valentýna?*

Ivy se nahlas zasmála.

„Co je?“ chtěla vědět Olivia.

„Vidím Brendana,“ sykla Ivy.

„Ve frontě na Jacksonův podpis?“ Olivia se nevěřicně rozhlížela kolem sebe.

„Ne, tamhle,“ ukázala Ivy na svého kluka, který si zrovna v obchodě s taškami prohlížel velké kožené kabelky.

Olivia se zahihňala. „Vypadá to, že pro tebe právě vybírá nějaké materiální statky.“

„To není možné,“ odpověděla Ivy. Věděla, že Valentýn je jen umělý svátek, který nutí králiky utrácet za masově vyráběné city.

„Jestli ti nekupuje dárek k Valentýnu,“ opáčila Olivia, „tak mi vysvětli, proč si prohlíží dámské doplňky?“

Brendan se zrovna skláněl nad vystavenými sadami zelených klíčenek, peněženek a visaček na tašky s velkým nápisem „Kožené šílenství!“.

Ivy vytočila jeho číslo a dívala se, jak Brendan nadskočil. Vyhrabal z kapsy bundy mobil a váhavě si jej přiložil k uchu.

„Ahoj Ivy,“ pozdravil trochu přiškrceným hla-

sem. Zastavil se a opřel se o zeď. Neviděl Ivy, zato ona viděla jeho.

„Ahoj,“ odpověděla. „Co děláš?“

„Nic moc.“ Brendan si prohrábl vlasy. „Sedím v Ukecaným masu a čekám na tebe.“

Ivy přimhouřila oči. Něco se rozhodně dělo. „Ale my se tam máme potkat až za dvě hodiny.“

„Aha, no jo.“ Brendan se odstrčil od zdi a začal pochodovat sem a tam. „Ale když dnes večer odjíždíš, nechci zmeškat ani jedinou minutu našeho oběda na rozloučenou.“

Při zmínce o rozloučení Ivy už asi po tisíci ucítila v břiše třepotání netopýřích křídel. Před pár týdny s Olivíí podnikly všechno pro to, aby zjistily, kdo byli jejich skuteční rodiče. Chtělo to hodně práce a trochu štěstí, ale nakonec přišly na to, že muž, u kterého Ivy vyrostla a o kterém si myslela, že je její upírský adoptivní otec, je jejich skutečný otec. A ještě ke všemu syn transylvánského hraběte. Podle něj o nic nešlo, ale Ivy a Olivia tomu nemohly uvěřit. Najednou patřily k upírské smečce!

Po dlouhém přemlouvání se táta uvolil, že

svým rodičům o Ivy a Olivii a jejich příběhu napíše, přestože s nimi už celé roky nemluvil. „Když vás to potěší,“ řekl tehdy.

„Vím, že musíš odjet,“ ozval se v telefonu Brendanův tichý hlas, „ale budeš mi vážně chybět.“

„Ty mně taky,“ odpověděla Ivy. Bude to jejich první odloučení od chvíle, co ji pozval na rande do obchodáku. Ale bude to stát za to. Opravdu toužila poznat své prarodiče – hraběte a hraběnkou.

Babiččinu odpověď se naučila nazpaměť:

Drahý Karle,

já a tvůj otec moc rádi poznáme naše vnučky a přivítáme je do rodiny. Nechme už minulost být. Přikládáme tři letenky první třídou na příští měsíc a doufáme, že nás navštívíte.

S láskou

máma

Ivy instinktivně sáhla po prstýnku, který nosila na krku. Olivia měla stejný. Oba zdobily smaragdy s vyrytým rodinným symbolem – obrysem oka s obráceným písmenem V uprostřed. Po to-

lika letech nevědomosti měla konečně zjistit, odkud pochází.

Na ten volný týden v Evropě se vražedně těšila, ale nejprve potřebovala zjistit, co má její kluk za lubem.

„A jakou mají dnešní specialitu?“ zeptala se nevinně, aby zjistila, kam až je ochoten zajít, aby zamaskoval, kde ve skutečnosti je.

„Dneska mají, ehm...“ Brendan se zoufale rozhlížel kolem sebe. „Zelené kožené šílenství,“ vyhrkl nakonec.

Ivy si odfrkla. „To nezní moc lákavě.“

„Já si to teda rozhodně neobjednám,“ zněla odpověď.

„Ale *nezní* to, jako bys byl v Ukecaným masu,“ zkusila to Ivy znovu. „Neslyším hudbu.“

„Myslím, že ji na chvílku vypnuli.“ Brendan blábolil čím dál rychleji.

Ivy se rozhodla, že už ho nebude trápit. Ne-přiznal by se. „Dobře, tak se tam uvidíme v poledne,“ rozloučila se.

„Tak jo, měj se,“ vychrlil ze sebe Brendan a Ivy se dívala, jak se vyčerpaně opřel o zeď.

„Netajil by to, kdyby nevybíral něco pro tebe,“ podotkla Olivia.

Ivy se za ním dívala. „Jdu ho sledovat,“ prohlásila.

„Já zůstanu tady,“ odvětila Olivia a zachmuřeně se podívala na frontu před sebou.

„Se mnou!“ usmála se Janie. „Dáš si ještě bon-bon?“

Ivy nenápadně spěchala za Brendanem. Když zašli do východního křídla nákupního centra, sledovala ho z bezpečné vzdálenosti. Musela být extrémně opatrná – Brendan byl koneckonců upír, a kdyby se ocitla příliš blízko něj, mohl by její přítomnost vycítit.

Jak to dělají špioni ve filmech? přemítala Ivy. *Splynou s davem.* Kritickým okem přejela svou černou sukni a těžké boty. *Tak to se mi nepodaří.* Prostě bude muset být... nenápadná.

Brendan zašel do Trudina salonu krásy a Ivy vběhla za ním a ukryla se za regálem se šampóny. Mezi dvěma hlavami figurín s blondatými parukami sledovala, jak si Brendan prohlíží šperky ve skleněné vitrínce. Byly tam trpytivé náramky,

visací náušnice, prstýnky a brože – nic, co by si její nádherně gotický kluk chtěl koupit pro sebe.

Temnoto moje! pomyslela si Ivy. *On opravdu nakupuje na Valentýna.*

Brendan se otočil a Ivy v poslední chvíli zmizela za parukami.

Jestli mi chce něco dát, musím mu taky něco koupit, došlo jí. *Dárek, který bude tak dobrý jako ten, který já dostanu od něj.* Když Brendan odešel z obchodu opět s prázdnýma rukama, rozhodla se, že ho musí sledovat, dokud neuvidí, co vybral.

Nenápadně se za ním dál plížila.

Buď jako voda, říkala si Ivy. To ji naučil Oliivin tatínek posedlý bojovými uměními. Přeběhla od vysoké kapradiny k mramorovému sloupu a od něj ke stojanu se slunečními brýlemi.

Šlo to dobře až do chvíle, kdy se Brendan před obchodem s foťáky ohlédl přes rameno. Ivy zrovna stála vedle stánku s knihami o osobním rozvoji, a tak se za ním příkrčila. Stará paní s bradavicí na bradě, která seděla na stoličce a dohlížela na stánek, se na ni podívala.

Ivy se usmála, jako by se nic nedělo, ale pak si

všimla, že na ni přes uličku zírá pracovník ochrany. Ukázal na ni dvěma masitými prsty, které si vzápětí namířil na oči. *Sleduju tě*, vzkazoval jí.

Ivy se okamžitě narovнала a snažila se vypadat nevinně. Popadla jednu z vystavených knížek a otevřela ji na náhodně vybrané stránce. *Pleš je krásná!* psalo se na ní velkými písmeny.

Ivy zpanikařila, zabouchla knihu a zastrčila ji zpět do police.

„Můžu vám pomoci?“ zeptala se stařena skřípavým hlasem.

„Ehm, jenom se dívám!“ Ivy se otočila, aby zjistila, kde je Brendan, jenže se stalo přesně to, co se stát nemělo.

Brendan zmizel!

❧ KAPITOLA 2 ❧

Už cítím jenom dva prsty na noze, říkála si Olivia. Ivy byla pryč půl hodiny a fronta se ještě ani nezačala pohybovat.

„Božíčku, vůbec se mi nechce věřit, žes s ním hrála ve filmu!“ blábolila pořád Janie. „A jak je teda možné, že čekáš ve frontě jako my ostatní?“

Olivia se bála, že jí z uší každou chvíli začne stoupat pára. „To je moc dobrá otázka, Janie.“

Právě v tu chvíli se zepředu ozval nadšený jekot. Olivia se vytáhla na špičky a zjistila, že se dveře knihkupectví konečně otevřely.

Fronta se dala do pohybu, a přestože Olivia byla až dvoustá v pořadí, dostala se až ke vstupu do obchodu. Za ní muselo být ještě dalších dvě stě lidí. Nakukovala přes výlohu, jestli si jí Jackson nevšimne – nebo jestli ho aspoň neuvidí – ale obchod byl tak plný lidí třímajících výtisk jeho nové knihy *Jacksonův deník*, že na stolek, u něhož rozdával podpisy, ani nedohlédla.

„Koukejte, co mi dal!“ pištěla nějaká fanyнка, která vycházela z obchodu. Byla to ta krasobruslařka a mávala nad hlavou něčím červeným ve tvaru srdce. „Je to rámeček na fotku a on na něj napsal: ‚S láskou, Jackson.‘ Miluje mě!“

Děvčata, která stále čekala na svou příležitost setkat se s Jacksonem, se zvědavě shlukla okolo ní. Dav s Olivíí házel sem a tam, jak by byla poslední peněženka ve výprodeji.

Janie se k ní otočila a vzala ji za ruce. „Ten musím mít,“ vyhrkla. „Nutně ho potřebuju!“

Olivia si povzdechla. Přestože Valentýn byl až na konci týdne, tohle byla její jediná šance vidět se s Jacksonem předtím, než odjede do Transylvánie.

To je fuk, opakovala si v duchu. *To čekání se mi vyplatí, až se dostanu na řadu a předám mu valentýnský dárek.* Sáhla do kapsy, pohladila šustivý balicí papír na krabičce a usmála se. Dárek, který Jacksonovi koupila k Valentýnu, byl praštěný, ale sentimentální. Byl to malý pár keramických kovbojských bot. Olivia na obě přimalovala červené srdíčko a pak na jednu botu dopsala své iniciály a na druhou ty jeho. To první, co Jacksonovi řekla, bylo „fíha“ a „máš pěkné boty“ a on si ji kvůli tomu neustále dobíral.

„Nechceš se *probudit*?“ zabručela netrpělivá fanyinka za ní.

Olivia zamrkala a uvědomila si, že fronta postoupila daleko do obchodu.

„Promiň.“ Popoběhla do širší uličky z obou stran ohrazené provazy. Na druhé straně spatřila velké růžové pozadí a před ním kousek Jacksonových světlých vlasů. Jakmile doběhla frontu, Janie se k ní otočila se slzami v očích.

„Ale ne,“ řekla Olivia a sehnula se k holčičce, aby ji objala. „Copak se stalo?“

Janie natáhla ruku. Na dlani jí pořád ležel sr-

díčkový bonbon, jenže z nápisu zůstalo jen S ÍČKUJ Ě. Písmena se jí ve zpoceném dlani rozmazala.

Janie popotáhla. „Co mu teď dám?“

Přestože Olivia těžko snášela to množství lidí posedlých jejím klukem, nedovedla Janie nechat se trápit. Výloha vedle nich byla oblepená srdíčky z růžového papíru. Rozhlédla se na obě strany, jestli se někdo nedívá, a opatrně jedno menší srdíčko sloupala.

Janie ji pozorovala a třásl se jí spodní ret.

Olivia sáhla do kabelky a vylovila černý fix. „Máme tady tohle,“ zvedla srdíčko, „a taky tohle,“ ukázala fix. „A zbývá nám asi tak pět minut, abys sem pro Jacksona něco napsala.“

Janie se rozsvítily oči. „Díky!“ Vzala si fix a napsala doprostřed SRDÍČKUJU TĚ.

„Další!“ houkla žena v tmavě zeleném kostýmku doplněném oranžovým hedvábným šátkem. Byla to Amy Tellerová, Jacksonova agentka.

Janie se zhluboka nadechla a došla ke stolku. Olivia se dívala, jak jí Jackson věnuje svou plnou pozornost i ukázkový zářivý úsměv.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se. Soustředil se jen

